

Foredragsdisposisjon

Taler
AOF

- 1 I større og større grad optar de utenrikspolitiske begivenheter tankene hos folk her hjemme. Selv de som ellers bare pleier å beskjeftige sig med de mest nærliggende problemer, er vekket op og følger de redselsfulle begivenheter ute i verden med spent oppmerksomhet. Alle begynner å skjønne at disse ting ikke er oss uvedkommende, men i høi grad kan komme til å innvirke på vår egen skjebne og vårt eget lands fremtid.

Derfor er det også at kampene i Spania og i China føles for oss mere enn fjerne lands begivenheter, de føles for mange av oss som vår egen kamp.

10

- Storparten av verdens nasjoner fant sammen i Folkeforbundet etter krigen. Vårt parti var lenge skeptisk like overfor dette forbundet. Vi oppfattet det som et seierherrenes forbund til undertrykkelse av de beseirede. Og vi vilde ikke være med på å godkjenne en slik undertrykkelsespolitikk. Men etterhvert så det ut til at Folkeforbundet skulde bli organet for en bredt anlagt forsoningspolitikk, og der blev ført en mellomfolkelig politikk som gav løfter om at fredelige drøftelser og fredelig oppgjør skulde bli satt istedetfor krig og redsler. Vi begynte å skimte en mulighet for effektivt fredsarbeide innenfor forbundets ramme. Også Sovjetsamveldet sluttet sig til og medvirket i denne retning. Inntil Hitlers seir i Tyskland slo hele denne utvikling over ende. Etter den dag var alt med ett slag endret. Fra nu av var den brutale vold satt i høysetet. Rutinene og brandtomtene i Etiopia, Spania og China er vel mere anskuelige eksempler i denne retning enn verden tidligere har sett. Klarere og klarer er den bitre kjensgjerning gått op for oss, at slik som forholdene ligger an i dag, evner Folkeforbundet ikke å løse den opgaven som det skulde, nemlig å sette retten i maktens sted. At der utføres et stort humanitært og sosialt arbeide innenfor forbundets ramme kan dessverre ikke endre dette bildet.

25

Ved en anledning søkte Folkeforbundet å benytte sig av det maktapparatet som

man mente det hadde for å stoppe en angriper. Det var ved Italias overfall på Etiopia, da de såkalte økonomiske sanksjoner blev benyttet. Også vårt land var med på å nekte å ha handelsforbindelse med Italia. Idag må vi erkjenne at sanksjonspolitikken blev et dundrende nederlag. Ingen bortforklaring kan endre
35 det faktum at Italia har tatt Etiopia.

Og hvorledes skulde en slik sanksjonspolitikk nu gi effektive resultater når fire av av de syv statene vi regner for stormakter står utenfor Folkeforbundet og de tre av disse legger alle vanskeligheter i veien for at det skal evne å løse opgaven sin.

40 De små nasjoner kan efter det som er hendt ikke narre sig selv til å tro at forbundet kan yde en effektiv beskyttelse mot de internasjonale røvere som herjer i verden i dag. Og så bittert det enn er må vårt standpunkt derfor bli at vi må ta våre forbehold mot å bli innviklet i den stormaktspolitikk som
45 Folkeforbundet er blitt et redskap for. Vi forblir trofast mot Folkeforbundets idé, som er rettens idé, men vi sier fra at det bare er oss selv som kan avgjøre om vårt land skal trekkes med i internasjonale forviklinger.

Derfor har Stortinget iår med enstemmig tilslutning fra alle partier erklært at det
50 «fastholder landets rett til å iaktta en hel og ubetinget nøytralitet i enhver krig som det selv ikke godkjenner som nogen folkeforbundsaksjon.»

Dette betyr ikke at vi skal gi op arbeidet for å gjøre Folkeforbundet til et instrument i verdensfredens tjeneste. Dets mellemfolkelige arbeide på kulturelle,
55 sosiale og humanitære områder må fortsette. Og vi må ikke gi opp håpet om [...] igjen å reise forbundets makt til politisk fredsgjerning. Almindelig vilje til mellemfolkelig samarbeid og respekt for mellemfolkelig rett er verdier som ikke er sluttet å eksistere selv om Folkeforbundet i dette øieblikk er for svakt til å sette dem ut i livet. Styrken i disse kravene er av den art at de igjen vil arbeide sig
60 frem tvers igjennem alt det blod og det hat som fascismen har fylt verden med. Allermest tragisk trer de demokratiske stormakters manglende evne eller vilje til å beskytte demokratiets sak frem når det gjelder krigen i Spania. Redslene har antatt mere og mere umenneskelige former for hver måned som har gått. En by som Barcelona er bombardert fra luften bortimot de hundrede ganger.
65 Hundreder av små og store landsbyer og byer er lagt i grus. De tyske og italienske flyvere slakter i tusenvis av kvinner og barn på den mest barbariske måte. Selv verdenskrigens redsler blekner mot den totale krig som Tyskland og Italia demonstrerer ved sin deltagelse i general Francos oprør. De demokratiske

70 land knesatte ved krigens begynnelse en ikke-innblandingspolitikk som skulde begrense krigen til en borgerkrig hvor spanierne selv skulde avgjøre striden. Alt tyder på at det demokratiske spanske folk i løpet av ganske kort tid hadde slått generalenes opprør ned om denne ikke-innblandingspolitikken var blitt gjennomført etter teorien. Men det motsatte skjedde. Oprørerne mottok
75 nesten ubegrensede mengder av materiell, våpen og tropper fra sine fascistiske allierte, mens Regjerings-Spania blev nektet de enkleste folkerettigheter. Det er avslørt overenskomster mellom opprørerne og deres utenlandske forbundsfeller som stammer fra lenge før opprørets utbrudd. Allerede i 1934 erklærte Mussolini sig parat til å forsyne de reaksjonære partier i Spania med 200,000 rifler, 200,000
80 håndgranater, 200 maskingeværer og 1, 5 million pesetas i kontanter. Samtidig lovet han skriftlig ytterligere støtte. Og den er i sannhet ydet.

Tyskland hadde allerede i 1935 rukket å bistå med nærmere 3 millioner pesetas. Hva der er skjedd i 1936, 1937 og 1938 er kjent av hvert barn i vårt land, og
85 trosser i sin nederdrektighet enhver beskrivelse. Det er nedslående og forsmedelig å se at en del av vår konservative presse med «Aftenposten», «Nationen» og «Sjøfartstidende» i spissen, søker å bortforklare eller fortie denne redselsfulle sandhet. Mens disse organer uten tvil meget vel vet at den demokratiske spanske regjering er fremgått av almindelige lovlige valg, maken til
90 dem som holdes i vårt eget land, forsøker de systematisk å fremstille den som en såkalt «rød revolusjonsregjering» for å skremme utvitende lesere. Hensikten er å få opkonstruert en passende stemning til bruk i den innenlandske politiske kamp. Disse kretsers demokratiske sinnelag som de skilter med ved enhver given anledning blir stillet ganske vakkert til skue ved deres åpne og fordekte
95 sympatier for Francooppgjøret og dets fascistiske bødler.

De har også her hjemme uvettig og fanatisk agitasjon for å få vår regjering til å anerkjenne general Francos regjering. Rent bortsett fra at de meget vel må forstå at det ikke går an å anerkjenne to regjeringer i samme land, så vilde det norske
100 folk aldri gå med på eller forstå en slik anerkjennelse. Det er ille nok at vi driver en viss handel og skibsfart på Franco-Spania og at vi under omstendigheter kan bli nødt til å søke våre gamle handelsinteresser beskyttet også i de deler av landet som er i opprørernes vold. Men med sanksjonspolitikken sammenbrudd og efter at en måtte opgi håpet om at England skulde gå i spissen for en blokade av
105 Franco-Spania, så vil det selvsagt være ugjørlig for vårt land på egen hånd å forsøke iverksatt en slik blokade. Men slike foranstaltninger har intet å gjøre med den anerkjennelse av Franco som disse organer og kretser driver sin kyniske

agitasjon for.

110

Men om vår sympati for Regjering-Spania ikke kan ytre sig i militær eller verdenspolitisk optreden, så ligger det allikevel i vår makt å yde det vår solidariske støtte. Alle kjenner den veldige sympatiaksjon som vårt land har ydet når det gjelder humanitær støtte. Over en million kroner er samlet inn i Norge til hjelp for sårede, barn og den sultende civilbefolkning. Og nye tusener av kroner strømmer inn for hver uke. Det siste er at landets kommunestyrer bevilger penger til dette arbeidet i stor utstrekning, penger som anvendes til innkjøp av tran og lignende produkter til den spanske befolkning. Ondsinne reaksjonære forsøker å skade innsamlingen ved skumlerier og manglende nøytralitet. Hjelpen ydes i høi grad nøytralt. Tror noen at de norske læger og sykepleiersker spurte om den såredes politiske parti når de fikk ham til pleie på det norsk-svenske sykehus i Alcoy? Eller tror man at en såret Franco-soldat blev dårligere behandlet enn en regjeringssoldat? Tror noen at de Teruelbarna som blev bragt til de norske barnehjem blev sortert ut efter politiske retningslinjer? Å nei, det vil vel neppe den mest reaksjonære nordmann våge å påstå. At hjelpen ydes på den siden av fronten hvor angrepene på civilbefolkningen finner sted vil antagelig for de fleste nordmenn fortone sig som både rimelig og naturlig.

130

Derfor bør det eneste svar på denne mistenkeliggjørelse være en øket opslutning om dette innsamlingsarbeidet som bare kan virke til heder for vårt folk og vise verden at hjertelag og barmhjertighet ikke er helt slukt selv i denne grusomme tiden.

135

Det norske stortinget har også enstemmig bevilget 20 tusen kroner til det hjelpearbeidet som ydes til de sultende barna i Regjerings-Spania av den internasjonale komité som ledes av nordmannen Michael Hansson. Det viste sig der at selv ikke den mest konservative stortingsmann våget å nevne dette med nøytraliteten når han skulde handle under ansvar.

140

Den nøytralitetserklæring som Stortinget enstemmig vedtok gikk ikke utpå at der skulde legges munnkurv på den frie rett til i tale eller skrift å gi tilkjenne sin mening her i landet. Denne retten som vi fikk allerede i grunnloven i 1814 er så dypt rotfestet i vårt folk og dets tankeliv, at det nesten fortøner sig for oss slik at et liv uten denne grunnleggende retten vilde være et liv uten verd å leve. Denne dypt rotfestede tankegangen hos vårt folk er også forankringen for folkestyret her i landet, den er grunnlaget for demokratiets eksistens. Den er et umistelig gode som vi aldri gir op uten kamp. Fascismen har gått til angrep på denne

145

åndsfrihet, på politisk rett for enhver, på folkets rett til å styre sig selv. Vi ser påny og påny at vold settes i rettens sted og at krigen truer de demokratiske land.
150 Hvorledes skulde vi da kunne si til folket i Tsjekkoslovakiet, England, Frankrike: Legg våbnene ned, sett dere ikke til motverge, la bare fascismen marsjere inn? Vi forstår tsjekkerne når de vil kjempe til siste mann mot Nazi-Tysklands hærer. Det arbeidende folk i Norge er sikkert besjelet av den samme faste vilje til å sette alt inn i kampen for å bevare friheten og folkestyret i landet
155 vårt.

Den truende internasjonale situasjon har også gjort det nødvendig for partiet å gå med på ekstraordinære bevilgninger til militærvesenet. Det har vært nødvendig for å sette landet og folket istand til å møte den situasjon som landet vil komme i under en krig mellom andre land.

160 De midler som nu er bevilget går ikke ensidig til militære rustninger. En meget stor del av dem er forbeholdt landets forsyninger av alle slags. Dessuten er 8 millioner forbeholdt utbyggingen av landets elektrisitetsnett og elektrisering av landets jernbaner som et ledd i bestrebelsene for å møte en eventuell
165 avstengning. Nord-Norges forsyninger er bragt på plass og et målbevisst arbeid er tatt op for å beskytte civilbefolkningen mot bombeangrep fra luften.

Pengene til dette er skaffet slik at byrdene i første rekke rammer dem som har den største bæreevne. Inntekter under 6 tusen kroner blir praktisk talt ikke
170 berørt av den beskatning som skal dekke de nye utgiftene til nøytralitetsvernet.

Slik er stillingen. Vi kan gremme oss over en verdensutvikling som er gått den motsatte veien av alt det vår bevegelse har drømt om og stridd for. Men vi kan ikke lukke øinene for det som er skjedd og må av all makt fortsette kampen mot
175 krig og fascisme, mot vold og brutalitet. En gang vil retten seire, og det blir vår bevegelse, den sosialistiske bevegelse som vil bli bærer av rettens seir. Det må vi aldri glemme. Og derfor må motgang aldri gi årsak til mismot i våre rekker, men bare til fornyet strid for rettens idé.

180 I kampen mellom folkestyre og fascisme vil det i det lange løp bli evnen til å handle som vil bli det avgjørende. Folkestyret lar sig ikke oprettholde ved platoniske kjærlighetserklæringer. Det lar sig bare oprettholde hvis det gis et innhold som skaper forvissningen om at det er den styreform som gir de beste utviklingsmuligheter for land og folk. Det må være handlekraftig i den forstand
185 at det ikke hindrer utnyttelsen av disse muligheter. Derfor er de borgerlige

partier på dette området dypt udemokratiske fordi de ønsker å bevare for et lite mindretall en ensidig råderett over landets produksjonsmidler, selv om det skulle være i strid med det overveiende flertall interesser. I vårt land så vi det
190 tydelig dengang krisen herjet som verst, og de borgerlige partier viste sig ute av stand til å gripe inn med effektiv handling for å rette på elendigheten som bredte sig. Da trådte Det norske Arbeiderparti frem med sin krisepolitikk, greie, klare, enkle retningslinjer som kunne forstås av enhver. Det enestående tillitsforhold som består mellom det norske folk og Arbeiderregjeringen grunner sig på den
195 målbevisste evne til handling som Arbeiderregjeringen har vist.

Det vil føre forvidt her å regne op alle de enkeltheter krisepolitikken har bestått av. De vil i sine hovedtrekk være kjent av de fleste. Men så mye kan sies at det vare denne politikken som slo ned de spirer til fascisme og reaksjon som vi så gro
200 frem hist og her i landet vårt. Det var denne politikken som gravla mange av de motsetningsforhold som hersket mellom by og land og skapte samarbeidet mellom industriarbeiderne og funksjonærene og alle de andre arbeidende samfundsklasser i landet vårt.

205 Nu befinner vi oss i virkeligheten i utviklingsstadiet mellem den gamle krisepolitikken og den gamle planpolitikken. Den videre utbygging av landet og utnyttning av dets naturherligheter er en absolutt betingelse for økning av folkets levestandard.

210 Det sikreste og solideste grunnlaget for folkets liv og trivsel er at våre egne råstofftilganger, kraftkilder og arbeidskraft nyttes best mulig, enten det nu er for å skaffe varer for samhandel med andre land eller for å skaffe produkter til eget bruk. Landet vårt har i alt for stor utstrekning utført ubearbeidede produkter og innført ferdigvarer. Det er ingen tvingende nødvendighet å fortsette med dette,
215 det betyr bare at vårt lands utvikling ikke er kommet så langt som den burde og skulle vært.

Vårt partis regjering har her målbevisst søkt å endre dette forhold. Den har gang på gang søkt å fremme en sund industriell videreutvikling i landet.

220

Men på det området har vi stått mot en enstemmig borgerlig blokk. Til tross for at enhver tydelig ser at de opgaver som foreligger overstiger det såkalte private initiativs krefter, har man satt alt inn på å hindre en samfundsmessig stimulering av disse områder. Det må bli klart for folket at dette private initiativ har sin

begrensing, at det finnes en rekke for landet meget viktig opgaver som den savner evne til å ta op.

Men det skal en være klar over at om en vil ruste mot kriser og
230 nedgangskonjunktur så kan det bare skje på den ene måten at arbeidslivet i landet reises. Det vilde være uhyre enkelt om det lot sig gjøre som høire vil ved å slå skattene ned for de rikeste og la pengene bli i millionærenes lomme hvor de efter sigende trives så godt og være til så stor velsignelse for det arbeidende folk. Imidlertid er det den hake ved det at det allmindelige folk er så uhyre vanskelig å
235 vinne for denne overbevisning. Det er for kort tid gått siden krigens dager da pengene jo blev i millionærenes lommer men da den eneste velsignelse som blev igjen for folket var den mangedobbelte stats- og kommunegjeld som sikret pengefolkene deres solide inntekter også i de krisens år da den almindelige mand måtte spenne belteremmen inn til siste hull.

240 Summen av alle civilisasjon skal jo bety dette: At hver kvinne og mann skal få utvikle sine evner og bruke dem på en slik måte at der skapes produkter og goder til felles bruk. Dette skjer ved opplæring og arbeidsreising. Og videre: De opnådde resultater av arbeidet skal fordeles blant samfundets medlemmer på en
245 ferdig måte. Enhver skal i rimelig utstrekning nyte fruktene av sitt arbeide, men han skal også være med på efter evne å yde en del av arbeidsresultatet til beste for dem som uten skyld er satt utenfor og ikke er i stand til å yde sin arbeidsinnsats. Derfor er det målbevisst bygget op en rekke trygdeordninger som til sammen skal skape denne sikkerhet.

250 Det siste store ledd i denne kjeden er arbeidsledighetstrygden. Og la det være sagt med en gang: Om ikke det foreliggende forslag betegner den helt ideelle eller endelige form for en slik trygd, så kan en med rette si at det er en begynnelse som faller helt inn i rammen av det store sosiale lovverk som vårt
255 land i de senere år har fått. Samtidig kan en si at med inførelsen av denne trygden kan vi ta en pust i bakken når det gjelder de store sosiale løft, og vie de nærmeste år fremover til detaljutbedring og gjennomprøvning av det som nu er innført. Om arbeidsledighetstrygden nu skulle forbli uløst, så ville hele vårt sosiale trygdeverk forbli skjevt. En hjørnesten i byggverket ville manglet, og en
260 utrygghetsfornemmelse ville blitt fortsatt bestående for tusener av samfundsmedlemmer i dette land. Enkelte har villet opkonstruere en motsetningsforhold mellem det å skape nye arbeidsmuligheter for de arbeidsløse og det å skape øket trygghet for dem som er i arbeid. Intet kan være mer feilaktig

265 enn dette synspunkt. Så meget mere som de der fortrinnsvis fremholder
synspunktet, de borgerlige talere og aviser, ikke alltid har vært av de ivrigste hver
gang det virkelig gjaldt å gjøre noe for å skape de nye arbeidsmulighetene. Der er
ingen motsetning her. Det er ikke noen enten-eller. Det er et både-og. Men
nettopp fordi det er et både-og, er det ikke mulig for staten å ofre alle de midler
270 som ville trenge hvis denne trygden skulle gjennomføres uten deltagelse fra de
trygdedes og fra bedriftenes side. Nettopp fordi vi må anspende våre krefter på
flere forskjellige steder er det at der må forlanges bidrag til løsningen av denne
store sak også fra dem som i første rekke får høste godene, nemlig de trygdede
selv og bedriftslivet som alltid vil nyte store fordeler av dets arbeider- og
275 funktionærstab lever under stabile og trygge forhold som setter dem i stand til å
yde maksimum av innsats, ikke bare i et enkelt øieblikk, men over et lengre
tidsrum.

Ingen kan for alvor våge å påstå at vårt bedriftsliv som helhet er blitt svekekt av
280 den stadig økende forbedring av levestandard hos dets hovedbærer, nemlig den
arbeidende befolkning. Det er vel tvert i mot slik at de veldige resultater som
opnåes i moderne produktionsliv vilde være helt utenkelig med en arbeider- og
funktionærstab som levet under de primitive forhold som de tidligere tider bød
dem.

285 Derfor er det at en må se arbeidsledighetstrygden som et ledd i den almindelige
fremrykking civilisasjonen stadig gjør. Den som ikke formår å gjøre det, har
heller ikke den evne til oversyn og framsyn som må kreves i vår tid hos dem som
skal lede samfundets almindelige utvikling.

290 Arbeidsløshetstrygden vil omfatte om lag 544 tusen personer. Selv om det altså
er visse grupper som det ennå dessverre ikke er lyktes å få med, må en jo si at
dette antall viser hvilken omfattende begynnelse som er gjort. Trygden vil gi
stønad til uforskyldt arbeidsløshet i form av dagpenger med familiehjelp, hjelp
295 til reise og flytning og fri syketrygd. Under omstendigheter kan den ydes i form
av bidrag til yrkesopplæring. En vil jo uten videre forstå at nye tusener på denne
måten i en vanskelig tid vil bli spart for den tunge gang til forsorgsvesenet.

Arbeiderregjeringen og vårt partis sterke stilling i folket har sin årsak i at de
300 mange forslag og vedtak, store og små, vesentlige og mindre vesentlige, som er
fattet i denne tid, allesammen er ledd i en helhetsplan og alle virker i samme
retning. Det merkes i alt et målbevisst forsøk på å forankre folkets rettigheter og

bedre dets kår. Det er det sunde jevne arbeid og dets utøvere av alle kategorier
305 som søkes støttet. Spekulasjon og hasard søkes begrenset og enkeltmenns
uberettigede forrettigheter søkes fjernet. Her er det da at det sosialistiske og
kapitalistiske syn støter sammen. Vi så det klart under behandlingen av
forslagene til fondsloven på Stortinget i år. Vårt parti hadde fremmet forslag som
310 skulde begrense enkeltmenns rett til ubegrenset profitt av arbeidslivet. Samtidig
skulde en opnå at bedriftslivet blev ledet inn i former som skulde sikre
samfundets og arbeidstagernes interesser på lang sikt, som i en viss grad vilde
skjære bort spekulasjon og trygge det jevne og sunde næringsliv.
Storkapitalistene reiste et voldsomt rabalder, de slo på stortrommens og
millionærenes fagforening satte alle krefter til for å hindre at forslagene blev
315 vedtatt. Der blev utøvet et veldig trykk på de folk i borgerlige kretser hvis
samfundsfølelse tross alt var såpass sterk at de var med på forslagene. Vi fikk en
enestående demonstrasjon av storkapitalistenes virkelige innflytelse på de
borgerlige partier som kan være god og merke sig til senere.

320 Noe lignende skjedde da en skulde til å behandle en forandring i trustloven. Det
gjaldt ikke engang den gjennomgripende endring av loven som efter vår mening
er nødvendig, men bare en enkelt paragraf som skulde sikre en mange år gammel
praksis i den offentlige kontroll, men som en høiesterettsdom hadde satt i fare. I
dette tilfellet tapte kapitalinteressene, men en får av slike episoder et godt bilde
325 av hvorledes de er på vakt for å bevare sine forrettigheter. I virkeligheten er hver
eneste slik demonstrasjon et godt propagandamiddel for vårt partis syn. Stadig
nye masser av lønnstagere av alle slag får øinene op for at det er så langt fra at de
borgelige partier og deres presse varetar det egentlige folks interesser, men
misbrukes på det groveste til å fremme særfordeler for et bitte litet mindretall av
330 pengefolk og forretningsmatadorer.

Det er denne økningen opvåknen som også er bakgrunnen for våre
organisasjoners mektige vekst. Det norske Arbeidersparti økte siste år med
17,500 nye medlemmer. Partiet er nu oppe i 160 tusen medlemmer, det
335 dobbelte av det antall partiet tellet i 1930. Vi har nu 3487 foreninger i bygd og
by og bare i 22 av landets 747 kommuner er det ikke dannet organisasjoner i
tilslutning til vårt parti.

Vi så det samme bilde ved de to siste valg. Tallene for kommunevalget
340 foreligger nu og viser at Det norske Arbeiderparti gikk frem med 679 nye
mandater, slik at vi nu har 5776 representanter i kommunestyrene. Vi fikk mere

345 enn halvparten av representantene i 173 kommuner og halvparten i 64. Det er
valgt arbeiderordførere i 242 kommuner. Partiet fikk over 522 tusen stemmer
eller 43,39 pst. av alle avgitte stemmer.

350 Slike tall taler. De betyr at et tillitsvotum til den politikk partiet har ført og
fortsatt vil føre, og de gir løfter for fremtiden som vi alle har grunn til å være
tilfreds med.

Men disse resultater er ikke kommet av sig selv. Bak dem ligger tuseners av
unevnte partifellers og kammeraters slit og offervilje. Bak dem ligger hele
utviklingslinjen fra veteranenes pionerarbeid til de utallige tillitsmenns dyktige
og målbevisste arbeid i våre dagers mange offentlige og organisatoriske hverv.
355 Den idealisme og offervilje som skjuler sig bak dette arbeid lar sig ikke måle i tall.
Og dog er det det som har drevet verket, det som har skapt resultatene.

Vår bevegelse er blitt stor og mektig. Den går fra erobring til erobring. Men er
en ting vi aldri må glemme: De utvendige resultater er bare den ene siden av
360 saken. De er bare mål for den indre kraft som til enhver tid er tilstede i
bevegelsen. Og denne indre kraften er den personlige offervilje og seierstro som
finnes hos hver enkelt medlem, den idealisme og det pågangsmot som hver
enkelt kampfelle er i besiddelse av. Derfor må parolen for enhver av oss være
den: Aldri hvile, aldri slå oss til ro med opnådde resultater. Alltid påny frem til
365 slag, alltid på vakt om folkets interesser og for folkets fremtid.

Derfor er det at vi som den eneste bevegelse i vårt land med sannhet om og om
igjen kan reise vårt gamle slagord:

370 NORGE FOR FOLKET!

Kilde

Arbeiderbevegelsens arkiv

375 Emner

Arbeiderbevegelsen, Foredrag

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/foredragsdisposisjon>

380